

वा० रा०

॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ गृहाग्र्याणां गृहश्रेष्ठानां शृंगाग्रतले प्रासादाग्रभूमौ प्रदीप्तलांगूलेन कृतार्चिर्माला यस्यास्ति सः ॥ ४८ ॥ समुद्रे निर्वापयामास
लांगूलप्रक्षेपणेनेतिशेषः ॥ ४९ ॥ ५० ॥ नममानः ॥ इति रामाभि० वा० सु० चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥ ५४ ॥ ॥ ॥ संदीप्यमानामिति ॥ १ ॥ कुत्साचा

॥ ११० ॥

भंक्त्वावनं पादपरत्नसंकुलं हत्वा तुरक्षांसि महान्तिसंयुगे ॥ दध्वापुरीं तां गृहत्नमालिनीं तस्थौ हनूमान्पवनात्मजः कपिः ॥ ४३ ॥ सरा
क्षसांस्तान्सुबहूंश्च हत्वा वनं च भंक्त्वा बहुपादपंतत ॥ विस्मय्य रक्षो भवनेषु चाग्निं जगाम रामं मनसामहात्मा ॥ ४४ ॥ ततस्तुतं वानरवी
रमुख्यं महाबलं मारुततुल्यवेगं ॥ महामतिं वायुसुतं वरिष्ठं प्रतुष्टुवुर्देवगणाश्च सर्वे ॥ ४५ ॥ देवाश्च सर्वे मुनिपुंगवाश्च गंधर्वविद्याधर
पन्नगाश्च ॥ भूतानि सर्वाणि महान्तितत्र जग्मुः परां प्रीतिमतुल्यरूपां ॥ ४६ ॥ भंक्त्वा वनं महातेजा हत्वा रक्षांसि संयुगे ॥ दध्वालंकापुरीं
भीमां रराज समहाकपिः ॥ ४७ ॥ गृहाग्र्यशृंगाग्रतले विचित्रे प्रतिष्ठितो वानरराज सिंहः ॥ प्रदीप्तलांगूलकृतार्चिर्माली व्यराजतादित्य
इवार्चिर्माली ॥ ४८ ॥ लंकां समस्तां संपीड्य लांगूलाग्निं महाकपिः ॥ निर्वापयामास तदा समुद्रे हरिपुंगवः ॥ ४९ ॥ ततो देवाः सगंधर्वाः
सिद्धाश्च परमर्षयः ॥ दध्वालंकां प्रदग्धां तां विस्मयं परमंगताः ॥ ५० ॥ इत्यार्षे० वा० सु० चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥ ५४ ॥ ॥ ५४ ॥
संदीप्यमानां विध्वस्तां त्रस्तरक्षोगणां पुरीं ॥ अवेक्ष्य हनुमान् लंकां चिंतयामास वानरः ॥ १ ॥ तस्याभूत्समहांश्चासः कुत्साचात्मन्यजाय
त ॥ लंकां प्रदहता कामं किं स्खिलतमिदं मया ॥ २ ॥ धन्याः खलु महात्मानो ये बुद्ध्या कोपमुत्थितं ॥ निरुंधन्ति महात्मानो दीप्तमग्निमिवांभ
सा ॥ ३ ॥

त्मन्यजायतेत्युक्तां कुत्सामाह ॥ लंका मिति ॥ किं स्खिक्कर्मकृतं कुत्सितमेव कृतमित्यर्थः ॥ २ ॥ उक्तं कुत्सितकार्यमूलं कोप इति निश्चित्य तद्रहिता
नस्तौति ॥ धन्या इति ॥ दुःखातिशया देव महात्मपदपौनरुक्त्यं न दोषाय ॥ ३ ॥

सु० कां०

॥ ११० ॥